

Mál nr. 153/2005

**M
og
Vátryggingafélagið X v/ábyrgðartryggingar
bæjarfélags (vátryggingartaki)**

**Tjón er vatn flæddi upp um niðurföll í verksmiðjuhúsnæði 18.06. 2002,
ágreiningur um réttarstöðu.**

Gögn.

1. Málskot móttakið 26.08. 2005, ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 07.09. 2005, ásamt bréfi vátryggingartaka dags. 27.05. 2004, kröfubréfi tjónpola dags. 01.12. 2002, bréfi félagsins til tjónpola dags. 17.02. 2003, bréfi vátryggingartaka dags. 25.03. 2003 og ljósmyndir.
3. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 783/2004.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila. Þeirrar umfjöllunar er óþarft að geta ítarlega í þessari samantekt. Í úrhellisrigningu varð tjón á húseign M þegar frárennislögn hafði ekki undan og yfirfylltist (frárennsli stíflaðist við útrennslisop). Ágreiningur er um skaðabótaábyrgð vegna þessa.

Vátryggingafélagið hafnar bótaábyrgð á þeirri forsendu að ekki sé um vanbúnað eða galla að ræða eða saknæma háttsemi af hálfu starfsmanna vátryggingartaka.

M telur bótaábyrgð fyrir hendi. Hann telur m.a. að hönnun útrásar hafi ekki ráðið við þær aðstæður sem fyrir hendi voru. Í dag sé búið að breyta útrásinni. Hann telur að starfsmenn vátryggingartaka hafi verið búnir að gera sér ljóst að hætta var á því að útrásin færi að stíflast og höfðu uppi áætlanir um að grafa frá henni sbr. nánar umfjöllun í málskotinu. M getur niðurstöðu í dómi Hæstaréttar nr. 207/1993 máli sínu til stuðnings. Óþarft er að gera frekari grein fyrir röksemdafærslu M sem fram kemur í gögnum málsins.

Fram kemur í bréfi bæjarritara, dags. 25.03. 2003, að ”fyrirhugað var að grafa frá útrennslisopinunni til þess að frárennslið ætti greiðari leið út úr kerfinu. Raunar átti sú framkvæmd að vera afstaðin. Sú framkvæmd hafði ekki farið fram þann 17. júní. Þrátt fyrir að ekki var búið að grafa frá útrásinni sköpuðust ekki nein vandkvæði undir venjulegum kringumstæðum. Þann 17. – 19. júní rigndi óvenju mikið eða 126,8 mm, jafnframt var brim mikið og gekk það yfir útrásina. Ekkert tæki var til staðar til að grafa frá útrásinni 17. – 19. júní. Starfsmenn áhaldahúss gátu komist að útrásinni þann 19. júní og náðu þeir að losa stein sem hafði fest þar í briminu. Ljóst var að þessi steinn olli því að lögnin var full og skapaði m.a. þau vandræði sem urðu.....” Fram kemur og að það sé ”mat starfsmanna áhaldahússins að minni hætta hefði skapast ef framkvæmdum við útrásina hefði verið lokið en útiloka ekki að miðað við þær aðstæður sem sköpuðust þessa daga þá hefði þetta samt sem áður getað átt sér stað”.

Álit.

Nefnt bréf bæjarritara verður ekki skilið á annan veg en þann en að starfsmönnum bæjarins hafi verið kunnugt um þá hættu sem fyrir hendi var og að fyrirhugað hafði verið að grafa frá útrennslisopinunni en því hafði ekki verið komið í verk.

Þegar tekið er mið af fyrirbyggjandi gögnum má ráða að tjónatburð máls þessa megi rekja til saknæmrar háttsemi starfsmanna vátryggingartaka og vanrækslu á varúðarráðstöfunum sem vátryggingartaki ber skaðabótaábyrgð á. Starfsmönnum vátryggingartaka var ljós sú hættu sem fyrir hendi var. Þeir hefðu þurft að gæta sérstaklega að þeim aðstæðum sem sköpuðust. Með hliðsjón af framanrituðu ber vátryggingartaki sönnunarbyrði um að skilyrði bótaábyrgðar séu ekki fyrir hendi. Honum hefur ekki tekist að sýna fram á að hann beri ekki ábyrgð á því tjóni sem varð.

Niðurstaða.

Greiðsluskylða er fyrir hendi samkvæmt þeirri vátryggingu sem hér um ræðir.

Reykjavík 6. október 2005

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.